Hij keek op en zag hoe twee ronde oogjes heel even tussen de takken verschenen, waarna ze onmiddellijk weer verdwenen toen hij zijn hoofd in die richting draaide.

“Hallo,is daar iemand, want als je ons hebt zien landen, wil ik graag even uitleggen dat we normaal gesproken veel beter kunnen vliegen dan dit,” riep Tom vriendelijk.

Er kwam geen antwoord, maar ergens achter een struik klonk een zacht giechelend geluid dat werd gevolgd door een gedempt gesis.

Sssst,Luca, straks hoort hij ons nog!”

Tom trok zijn wenkbrauwen op en keek verbaasd naar Flits, die zijn grote groene ogen nieuwsgierig op de struik had gericht.

“Ik geloof dat we bezoek hebben.
Hij liep voorzichtig een paar stappen naar voren, maar voordat hij de struik had bereikt,begon deze hevig te schudden en klonk er een verontwaardigde stem.

“Ik zei toch dat je niet zo hard moest lachen, Luca, want nu weet hij natuurlijk precies waar we zitten!”

“Maar ik kon er niets aan doen, Lyra, want die draak maakte zo’n gek gezicht toen hij in het mos viel dat mijn buik vanzelf begon te wiebelen van het lachen!”

“Dan moet je je buik maar eens leren stilhouden. ”

“Dat probeer ik al mijn hele leven, maar hij luistert gewoon niet”

Tom kon een glimlach niet onderdrukken, want wie er ook achter de struik zaten, ze klonken niet bepaald gevaarlijk.

Hij hurkte neer, zodat hij minder groot leek, en sprak met zijn vriendelijke stem:
“ Jullie hoeven echt niet bang te zijn. Ik heet Tom en dit is mijn beste vriend Flits, die weliswaar een draak is, maar veel liever knuffelt dan dat hij iemand bang maakt.

Achter de struik werd het opnieuw stil, waarna een klein bruin pootje voorzichtig een tak opzij duwde.

Even later verscheen er een bijzonder wezentje dat Tom nog nooit eerder had gezien.
Het had zachte, warme ogen, een nieuwsgierig snuitje en twee puntige oren die voortdurend bewogen alsof ze elk geluidje in het bos probeerden op te vangen. Het droeg een groen vestjemet kleine houten knoopjes en een riempje waaraan een piepklein buideltje hing.

.